

V@Z БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 11, БРОЙ 48, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

юли 2021

Трета награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2013 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Стоян Михайловски" - 2014 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2016 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2017 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2018 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Гео Милев" - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика "Григор Попов" - 2020 г.

Специалната награда на журито за журналистически екип от Националния конкурс „Григор Попов” - 2020 г.

Моята лятна ваканция

Още една учебна година отмина неусетно... И когато прекрачихме за последно прага на училището, усетихме свободата. Тази свобода, която носи лятото. Дни на веселие! И ще ги изживеем възможно най-пълноценно. А наесен ще се върнем – поопечени от слънцето, по-големи и изпълнени с енергия. А дотогава слънчевите лъчи ще галят празните стаи, а тишината ще ни чака...

Ретроспективно и аналитично за отминалата учебна година

- ✓ Най-хубавият и най-лошият спомен от нея – **стр. 7**
- ✓ Промениха ли ни изолацията и дистанционното обучение – **стр. 7**
- ✓ Каква беше годината за мажоретния ни състав – **стр. 8**

Маршрути на лятото

- ✓ Лято по света и у нас – **стр. 9**
- ✓ Най-хубаво е при баба и дядо – **стр. 9**
- ✓ Ако мама и татко не са вкъщи – **стр. 8**
- ✓ Топ 10 на места, които трябва да посетим – **стр. 12**

Какви уроци можем да научим от успешните

Успешните хора по един или друг начин си приличат, независимо с какво се занимават. Ние открихме какво е това – оставяме на вас, след като прочетете интервютата с тях, всеки да открие отговора за себе си

- ✓ Неда Антонова – писателката, която е убедена, че ние сме народ с мисия и ни чака бляскаво бъдеще; автор на много исторически романи, носител на редица литературни отличия, единствената жена, удостоена с наградата "Златен меч" – **стр. 5**

- ✓ Шеф Токев, който сервира най-важните ценности на света и ни провокира да открием очарованието на бабините рецепти; лятото е най-подходящото време за това – **стр. 3**

- ✓ Ренета Камберова – „златното момиче” на България, европейска, световна и олимпийска медалистка – **стр. 3**

- ✓ Детелин Далаклиев, Цвета Галунова, Валентина Александрова, Иван Костадинов, Торино и Пашата – **стр. 3 и 4**

Поредна успешна година за нашия вестник

Две колективни и пет индивидуални награди за „V@z Буки Веди” – така приключихме единадесетата година на вестника. Те са от двата национални журналистически конкурса за ученици – „Гео Милев” в Стара Загора и „Григор Попов” в Разград. Кой са наградените автори и творби, както и хроника на славата – **стр. 2**

Кой е Отличникът на Випуск 2021

С какви чувства се разделя с училището, в което учи цели 12 години, какво иска да ни каже на раздяла и накъде продължава пътят ѝ – **стр. 6**

Горещи пристрастия

- ✓ На какво ни учи училището – **стр. 10**
- ✓ Моята любима дума – **стр. 10**
- ✓ Лесно е да сме модерни – **стр. 10**
- ✓ „Мъжкият поглед” – беда за жените – **стр. 8**
- ✓ Познай себе си – **стр. 11**
- ✓ Какво казват звездите за нас – **стр. 11**

Поредна успешна година за екипа на училищния вестник

Високи национални отличия за нашия малък тим

Отново завоювахме колективни и индивидуални награди в два журналистически конкурса

Хронологично

Участвахме традиционно в Деветия национален журналистически конкурс „Григор Попов”, любезни домакини на който са организаторите от ЦПЛР – ЦУТНТ, Разград. Темата бе „Светът под лупа”. Представихме текстове в различни жанрове – материали, повечето от които сме публикували през настоящата учебна година на страниците на вестника и не са създавани специално за конкурса. Критериите за оценка на материалите са умение на участниците да откриват новината и да я отразяват в медийното пространство, умения за селекция на събитията, за употреба на журналистически изразни средства в съответния раздел и жанр. Важно бе и единството между композиционното оформление и съдържанието на творбите, свързано със спецификата на избрания жанр. Журито в състав Галина Матева – журналист, Галина Маринова – кореспондент на вестник „Екип 7” и Димитър Петров – публицист определиха за

вестник „В@з Буки Веди” и редакционния екип Специалната награда на ЦПЛР – ЦУТНТ.

Втората специалната награда на РҮО – Разград отива при Зина Махмудова от 11б клас. Тя се състезава с публицистичната статия „Честит рожден ден, карантино”.

Първо място и за Виктория Енева от 12в клас за публицистичната ѝ статия „Клик по клик – щастие става”. Стиан Симеонов от 6... бе класиран на второ място за коментара си „Компютърните игри – на крачка от пристрастяването”.

Трето място завоюва Божидара Павлова от 9в клас за репортажа си „По пътя към мечтите”.

Всички отличени получиха грамоти и медали, а носителите на специалните награди – и ваучери за книги.

При голяма конкуренция премина и третото издание на Националния журналистически конкурс за ученици „Гео Милев” в Стара Загора. Той бе организиран от Община Стара Загора, Центъра за подкрепа за личностно развитие и къща музей „Гео Милев. Темата бе „Нашият свят”. В конкурса взеха индивидуално участие 152

млади журналисти с 235 творби от 21 населени места в 15 области, сочат данни на организаторите. Участвахме във възрастовата група 8 -12 клас. Жури от журналисти в състав:председател Станимира Димова и членове Велизара Цонева и Стоян Стратиев определи най-добрите в конкурса. Нужни бяха отново задълбочени познания в отделните жанрове, както и отношение към информацията.

Нашият вестник „В@з Буки Веди” бе класиран на второ място.

Първо място завоюва Илияна Алексиева от12б в раздел „Художествено-публицистични жанрове” за есето си „Какво стана с „лудите”.

Наградите са грамоти, плакети и книги.

Поздравяваме всички отличени и се надяваме новите членове на екипа, които ще станат част от нас през следващата учебна година, да ни задържат на първите места в страната.

Първият брой на вестника излезе през декември 2010 година.

Хроника на славата

Резултатите за колектива на вестника, който почти ежегодно има промени в състава си

Трета награда - Национален конкурс за журналистика “Стоян Михайловски” - 2013 г.

Първа награда - Национален конкурс за журналистика “Стоян Михайловски” - 2014 г.

Първа награда - Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2016 г.

Първа награда - Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2017 г.

Първа награда в - Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2018 г.

Специалната награда в Национален конкурс за журналистика “Григор Попов” - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Гео Милев” - 2019 г.

Първа награда в Национален конкурс за журналистика “Григор Попов”и Специалната награда на журито за журналистически екип - 2020 г.

Много индивидуални награди, които е трудно да изброим.

Наградените

Зина Махмудова 11б

...Да, беше труден период. И може би винаги ще ни липсват моментите, които сме пропуснали за срок от една година. Но е факт, че изживяхме неща, за които дълго ще разказваме на децата и внуците си. Неща, които ни помогнаха да пораснем за няколко месеца. Неща, които ни накараха да ценим времето, прекарано един с друг. Да копнеем да се прегърнем. Да видим усмивките си. Днес ситуацията не е по-различна отпреди една година. Не знам кога това ще приключи напълно и ще се върнем към нормалния си начин на живот. Но знам едно – когато това стане, всеки ще прегръща всекиго! Рожден ден е, но няма да почерпя. Не искам и да празнувам!” Из публицистичната статия „Честит рожден ден, карантино”.

Виктория Енева 12в

Еди-кой си хареса ваш/а... Предполагам, че само мисълта за такова уведомление кара тялото Ви да се изпълни с допамин, а мозъкът ви да се развълнува, до-

като фойерверки, наречени още ендорфини, принуждават всеки синапс да пее. Признавам, дори аз се вълнувам, когато прочета това - било то във Facebook, Instagram или Twitter. И това е напълно нормално - уведомлението е като писмено заявление, което казва: „Внимание! Не си напълно скучен! Хората те харесват!...”. В днешно време, когато хората стават все по-интровертни, е трудно да получиш някакво одобрение. Те не харесват да говорят за чувствата си и не искат да признаят, че се нуждаят от вербална подкрепа. Трудно е да кажеш, че се нуждаеш от позитивно настроена дума или жест, който да ти докаже, че не си изгубена кауза или че си на прав път...

Дали лайковете ни носят щастие, е субективен въпрос със субективен отговор. Но ще споделя – мечтая за един лайк – от себе си!

Из публицистичната статия „Клик по клик – щастие става”.

Илияна Алексиева 12б

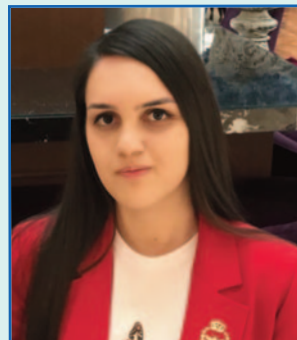
Има ли луди, или всички сте нормални? Има ли пияни, или всички сте трезвени? В какво се крие онази сакрална лудост, която на пръв поглед плаши, но после неусетно те привлича да ѝ се поддадеш напълно? А не е ли красива и онази смелост, която придобиваш след поредната глътка? ...Къде изчезнаха лудите, къде изчезнаха

онези, от които светът имаше нужда тогава и от които има нужда сега? Наистина ли ги няма? Ако ги повикам, дали ще ме чуят? Колкото и силно да викам, сякаш не се показват и не ги чувам. Да не би да ме смятат за предател, а може би пък въобще ги няма? Отказвам да повярвам, че онзи бойчоогняновски плам не ни държи пламнали и днес, че женската сила в душата на Рада е вече безразлична за нас или пък че подвигът на опълченците е тотално забравен. Не. Тази лудост е в душите ни, в душите на всекиго от нас и не може просто така да бъде заличена. Онази, свещената лудост, която те кара да озверяваш при всякакъв вид посетелство над най-ценното ти...

Луд ли си? Стиска ли ти да понесеш отговорностите, които идват с поредната глътка? Ще се жертваш ли в името на любовта? Ще се бориш ли? Ще останеш ли, когато всички избягат? Свободен ли си? Ако отговорът ти е не, то поздравления – ти си нормален.

Из есето „Какво стана с „лудите”.

Божидара Павлова 9в

...Вдигам телефона и получавам поредната интересна задача. Отново е свързано със спорт - там, където милиони хора се обединяват, независимо от всички други различия. Там, където човек е способен да открие себе си. Там, където децата създават незабравими спомени и откриват своите “role models”. Спортистите са тези, които в последните години се наложиха като вдъхновители. Пример за това, че не трябва да се отказваш, че трябва да си упорит, осъзнат, възпитан, дисциплиниран.

Вече е обяд. Октомврийското слънце огрява цялата класна стая. Около себе си чувам, че непринудените разговори с Детелин Далаклиев продължават – колко медала имаш, какво е да чуеш химна на почетната стълбичка, иска ли ти се пак да ти се случи... Съживяват се и вълнуващи мигове, преживени с моя любим спорт – художествената гимнастика. Много моменти, в които дъхът ми е спирал, в които съм плакала от щастие... Звънецът бие. Сепнах се. Съвсем бях забравила, че моят учебен ден още не е започнал и се затихах към класната стая.

Из репортажа „По пътя към мечтите”

Стиан Симеонов ба

Аз съм 13-годишен ученик, играещ компютърни, видеоигри и симулаторни игри. Смело мога да кажа, че се пристрастих към тях и ще ви споделя как стигнах до

този извод... Отговорът е прост – защото е забавно, увлекателно и никак не ми се спира след втория час, „нищо, че е вредно“. Но когато трябва да пиша съчинение по литература, работата става мъчна – думите не идват, „Убий го! Не стреляй! Бягай! Скрий се!“ не помагат.

Днес е много по-удобно да убиваме злодеи в игрите от това да пишем стихотворения и да учим с желание за героите на България – Левски, Ботев, Каблешков и други. Предпочитаме ние да сме героите в поредната компютърна игра...

Из коментара „Компютърните игри – на крачка от пристрастяването”

Какви уроци можем да научим от успешните хора?

Успешните хора по един или друг начин си приличат, независимо с какво се занимават. Ние открихме какво е това – оставаме на вас, след като прочетете кратките интервюта с тях, всеки да открие отговора за себе си

Обединени от идеята за здравословен начин на живот, успели и известни личности посетиха Плевен и участваха във финала на мащабния проект Младежки спортен панаир „Път към здравето“, провеждащ се благодарение на асоциация „Докосни дъгата“ и Министерството на младежта и спорта. А ние - Божидара Павлова, Албена Методиева и Ана-Мария Христова, представители на редакционния екип на училищния вестник, с удоволствие се впуснахме в приключението, за да отразим най-интересното. Неотдавна в училищния сайт ви обещахме интересни срещи с познати лица, с които имахме удоволствието да се срещнем и да разговаряме. Прочетете и е крайно време да изберете своя спорт или своето хоби! Лято е и е време за ново начало. А след като го направите, пишете и ни разкажете за своите спортни приключения или пък интересни летни занимания.

Валентина Александрова: Радвайте се на постигнатото, но не забравяйте следващата нова цел, към която да тръгнете

Това е смисълът на живота според красивата и талантива певица

- Какво бихте казали за нашия град, ако вече сте го разгледали?

- За трети път идвам в Плевен, харесва ми, тъй като е един от малкото български градове, които имат потенциал за по-нататъшно развитие. Много полезен за мен е фактът, че има много млади хора като вас, които се занимават с интересни и образователни неща, не просто да стоят по цял ден пред компютрите и да играят видеоигри или да са в социалните мрежи постоянно, интересуват се от различни нови теми и се развиват в тези насоки.

- Вие се включвате в една прекрасна инициатива, какво бихте посъветвали младите хора, на които е посветена, вие самата водите ли здравословен начин живот?

- Аз водя здравословен начин на живот, от дете тренирам, бях в отбора по лека атлетика и винаги съм спортувала. Винаги съм опитвала да водя такъв начин на живот, тъй като съм и на сцена и е добре да изглеждаш във форма, първо в опита си да съм слаба, но след това осъзнах, че е по-важно да си здрав и това е начинът, по който да го постигнеш. Когато се храниш добре, имаш много повече енергия, чувстваш се добре, усмихнат си, зареждаш околните с положителна енергия и има само плюсове от това да се грижиш за здравето си.

- Как започна пътят Ви към музиката и как се запалихте по нея?

- Аз още от 3-годишна възраст реших, че ще се занимавам с музика, въпреки че музиката сама те избира, не ти нея. Тогава реших, че ще стана певица, като първо започна да свиря на пиано и след това да стана певица и звезда и въпреки че майка ми тогава ни ми повярва, се наложи сама да се запиша на уроци по пиано. След това нещото, което още повече ме тласна към музиката, е Фреди Меркюри заедно с група „Куин“,

тъй като аз бях изключително голям фен и слушах песните им по цял ден и по този начин се научих да пея.

- Смятате ли, че вече сте достигнали върха в кариерата си или все още се стремите към него?

- Смятам, че всеки един човек, който се стреми да постигне нещо в живота си, очаква върха, който ще постигне, да е напред в бъдещето. По-оптимистично е да имаш мечта, която да преследваш, като мога да дам пример със себе си, че когато постигна дадена цел, веднага си поставям нова, която да преследвам. Естествено, радвам се на постигнатото, но винаги имам нова цел, защото няма нищо по-хубаво от това да имаш цел, която да преследваш. Това за мен изпълва живота със смисъл.

- Вие днес изпълнихте най-новата си песен, която е дует с Ицо Хазарта и се популяризира все повече и повече - как се намерихте и как решихте да направите дует заедно?

- С Ицо Хазарта и по-конкретно с група „Ъпсурт“ работя от доста години, тъй като аз бях техният женски вокал по време на живите им участия и сме правили заедно много концерти и участия. Затова се познавам доста добре с Ицо. По време на пандемията той неочаквано ми звънна и ми каза, че е направил една песен, ако искам да я чуя. И в момента, в който я чух, се съгласих да я направим, защото е една наистина много хубава песен.

Благодаря Ви, за мен беше истинско удоволствие!

Ана-Мария Христова 9б

Ренета Камберова – една съвременна героиня

Тя наистина вярва, че когато човек се труди и много иска да постигне някаква цел, рано или късно това става

Да се опиташи да представиш личност като Ренета Камберова, е истински трудно. Повечето от вас вероятно неминуемо свързват името ѝ с прозвището „златно момиче“, но като всяко едно момиче, заслужило това призвание, тя е истинска, земна и уникална сама по себе си. Независимо от всички трудности, белязали пътя ѝ, тя сбъдва мечтите си – записала е името си в историята на художествената гимнастика като европейска и световна шампионка и олимпийска медалистка. Наред с това, заедно със съотборничките ѝ, привличат към спорта една огромна маса деца, която със сигурност се различава от главоломната посредственост днес, благодарение на която пък можем да различим истински стойностното. Рени, както всички фенове я наричат, е част и от моите най-големи вдъхновения, а разговърът ми с нея ме кара да се убеждавам, че герои в нашето съвремие винаги ще има. Силни, смели, устремени, трудолюбиви – те са богатството на страната ни, променили околните и света към по-добро. Нека това интервю бъде една малка доза вдъхновение за всеки един от вас.

- За един толкова успял спортист и човек като теб - кое е най-голямото постижение?

- За мен и за целия отбор, тъй като сме си я коментирали тази тема, най-големият успех е това да върнем гимнастиката в България. След като започнахме доста упорито да печелим медали, наистина залите буквално гръмнаха от деца. Стана някакъв абсолютен бум на художествената гимнастика и това не се беше случвало от много години. Няма да забравя първия път, в който новините започнаха именно с художествена гимнастика – това пак беше наш малък успех. Защото всички сме забелязали как първо се започва с футбол или с някой друг от съответните спортове. Но определено фактът, че залите в момента са пълни, че има толкова много желаещи деца да тренират, наистина за нас е най-големият успех. А пък медалите са личното удовлетворение за спортиста и възнаграждение за дългогодишния му труд.

- Кое беше основното послание, което и ти, като състезател, и заедно като отбор искахте да отправите към света, към публиката, към децата?

- Посланието, което аз лично винаги отправям към децата, е да преследват мечтите си. Много е важно да го правят. Ето, аз съм от провинциален град, от Пазарджик, и успях да стигна до големия град, до големия спорт, до световните подиуми. Наистина вярвам, че когато човек се труди и наистина много иска да постигне някаква цел, то рано или късно той я постига. На мен ми отне 19 години да стана олимпийски медалист, но когато си отдаден на това, което правиш, успехът все някога идва.

- Спомена за родния си град Пазарджик. Как се чувстваш в ролята си на основно отговорно лице за спорта там?

- Пазарджик е един страхотен град. Там спортът наистина е на почит. Ние отделяме страшно много средства за него и политиката ни е такава, че спортистите да бъдат пример. За тях се говори постоянно, дори имаме и парк, в който снимаем десетте най-добри спортисти за годината на града и излагаме техните снимки. Постоянно,

става все по-добра и по-добра. Спортът е начинание, което се възприема от хората много добре като цяло.

- Конкретно към този проект какво те привлече?

- Аз съм част от проектите на асоциация „Докосни дъгата“ още от техния първи проект. Много харесвам това, което Денислава прави, и наистина го подкрепям. Защото, честно да си кажем, има нужда да достигнем до повече младежи. Здравословният начин на живот е често обсъждана тема, но моите наблюдения са, че децата имат нужда от допълнителна мотивация и просто така да им бъдат представени нещата, че те да ги заинтригуват и привлекат. Мисля, че тези проекти са много добре насочени към децата и им представят най-интересното. Когато говорим за храна, често се споменава и думата „диета“, което не е най-полезното. Не е и здравословно. А да се чувстваш добре и да се храниш здравословно, е начин на живот, а не съвременно взето решение, което те кара да се стресиращ и да се чувстваш лишен от любимите си неща. 100% подкрепям всяка една

такава кауза, защото, както вече казах, те са много смислено насочени и съм щастлива, че мога да бъда част от подобна инициатива. Аз самата също имам проект на Министерството на младежта и спорта и взаимно си помагаме. Той е насочен към хазартната зависимост, тъй като това е още един проблем, за който всички знаем, че съществува, но за него не се говори. Благодарности на министерството, че дава възможност на хора като нас, които имат желание и могат да допринасят по този начин.

- С какво ще ти се иска да си променила спортната култура и спортното мислене на българите след време? Има ли въобще нужда от промяна и ако да, къде точно?

- Обикновено, когато един човек е спортувал, той е много наясно с лишенията, които един спортист прави през целия си живот. Докато хората, които не са спортували, гледат малко отгоре-отгоре на тези неща. Искане ми се да сме малко по-съпричастни към нашите спортисти в световен мащаб като цяло. Искане ми се да сме с тях и когато печелят, и когато губят. В крайна сметка спортът не е едно състезание, а състезание през цялото време. Не е нормално, когато един спортист печели, всички да сме с него, а когато губи, веднага да го нападаме. Може би това е единственото нещо, което би ми се искало малко да се промени. Няма как винаги да си само на върха и когато не си, имаш нужда от подкрепа. Аз също съм ги имала тези моменти и съм благодарна на всички хора, които са ме подкрепяли тогава, защото благодарение на тази подкрепа, аз съм намирала силата отново да се изкача нагоре.

- С какво искаш да бъдеш запомнена? Вярваш ли, че човек трябва никога да не спира да се развива, независимо колко е постигнал и спечелил?

- Вярвам, да. Аз съм човек, който не обича да лежи на стари лаври. Така че сега съм подхванала едно ново начинание, защото не всичко опира до медали. И когато хората ме виждат, обикновено не казват „Честито за медала!“, а „Благодаря ви за емоцията, която ни подарихте!“. Ако могат да ни запомнят с тази емоция, това ще е много хубаво.

Божидара Павлова, 9в

Какви уроци можем да научим от успешните хора?

Шеф Токев сервира най-важните ценности на света

Провокира ни и да поровим в бабините рецепти, за да преоткроем очарованието на традиционната българска кухня

Андре Токев е роден в Лайпциг в семейство на българин и германка. Кариерата му преминава през големи хотелски вериги в цял свят, две от които са носители на звезди Michelin. Той е основател на Българската асоциация на професионалните готвачи (БАПГ). Ето какво той сподели с нас.

- Откога готвенето е страст за вас?

- От много отдавна. Понеже като малък много обичах да похапвам и имах щастието да живея между две култури - Германия и България. И двете ми баби готвеха много вкусно и тези аромати винаги са ме впечатлявали. А после започнах да готвя за себе си, за да ми е вкусно. Впоследствие реших да превърна хобито в професия и не съжалявам за нито един ден, защото се забавлявам много.

- Кой е бил вашият най-голям учител?

- Много е трудно да се каже. От всеки главен готвач, където съм работил, съм научавал нови неща. В Германия работех с много добри главни готвачи, които ми дадоха много. Работил съм и с много колеги, които в момента имат ресторанти с Michelin звезди. Мога да кажа например един ментор, с който имах честта да работя. Първо го следях с книгите и с изявите му като рецепти, които прави. В крайна сметка имах възможността да работя с него - това е френският готвач Пиер Гарни. Но има много, от които съм се учил. Ален Дюкас е един от тези, които също са ми повлияли с това, което правят.

- Как бихте описали вашия стил на готвене?

- Моят стил е такъв, че миксам интересни вкусове. В момента откривам интересни български стари рецепти, които вкарвам в моята кухня. Кухнята е като историята - постоянно има развитие и постоянно има надграждане. Откриват се стари рецепти, преработват се с модерни техники. Като цяло при мен е една съвкупност от преживявания и информация, която получавам от историята. Така че мога да кажа, че моята кухня е свързана с емоция, с преживяване, с това, което аз преживявам - с всичко това свързвам моята кухня.

- Харесва ли ви да експериментирате в кухнята?

- Да, но не с гостите. Експериментираме с ястията, докато ги перфекционираме и тогава ги предлагаме на нашите гости.

- Когато готвите, има ли съществени съставки, без които не можете?

- Ами засега без сол не мога. Но за определените ястия, които създаваме, има определени съставки, които не позволяваме и на гостите да ги премахват от нашите ястия, защото няма да има същия почерк. Ние експериментираме и стигаме до перфектното ястие и затова не даваме на гостите да махат съставки. Поради тази причина предлагаме рецептите си точно както са, автентични, без промени.

- Кое е най-голямото ви кулинарно приключение досега?

- Те са много и всеки път стават все повече и повече, защото готвенето ми е хоби и страст. Дори ако се разхождам някъде и видя някоя интересна билка, ще помисля какво може да се сготви с нея. Особено сега с предаването „Ловци на храна“ пътувам в цяла България и хората ми предоставят интересни продукти и рецепти, стари традиционни ястия, които ме впечатляват. Човек не може да остане на едно място и да каже: „Ооо, да, открих го и край!“ аз постоянно откривам и се впечатлявам с нови и интересни вкусове.

- Каква е тайната на красивата маса и красивото блюдо?

- Важно е да можем да споделим приятните моменти с близки хора, хора, с които искаме да изживеem хубави моменти. За мен това е хуба-

вата маса, която може да се сподели, да има емоции и хубави преживявания.

- Мислите ли, че в България лесно възприемаме чуждестранните кухни?

- Лесно - не, но нещата се променят. За мен се развиваме по позитивния начин, но всеки народ си пази традициите и за мен ние трябва малко повече да преоткроем отново старите традиции на българската кухня, старите рецепти, защото малко са забравени и мисля, че трябва да поработим върху това да ги преоткроем отново.

- Вие сте били в много страни, коя кухня смятате за най-вълнуваща?

- По принцип аз съм голям фен на френската кухня, защото тя ми е в основата на техниката на готвене, но всяка страна, където и да отидете, е вълнуваща и както казах по-рано, историята, природата на всяко място са важни - вие трябва да го усетите кулинарно с рецептите и е много трудно да се определи коя е най-интересната. В зависимост от това къде сте на почивка, вие искате да е вълнуващо. Дали ще сте в Южна Америка, или на Северния полюс, винаги ще има нещо интересно, но там, спрямо условията и това, което предлагат. За мен това е важното - да се усети преживяването на местна основа.

Албена Методиева 9в

Иван Костадинов – Rampage: Събирайте се, общувайте, спортувайте – когато хората се познават, винаги могат да си помагат

За всеки голям фен на българското и световното кино името на Иван Костадинов няма как да остане незабелязано. Освен първи шампион по кеч на България, той може да се похвали с множество филми и участия, в които си партнира с най-големите имена в индустрията. А в основата на успехите му стоят, разбира се, дисциплината и спортът.

- Опишете първата си среща с киноиндустрията. Кога и къде се случи?

- Беше преди години, стана така, че снимаха един много голям филм в София, чужда продукция – „Непобедимите 2“, и търсеха големи и здрави момчета, които да свършат добра работа пред камерата. Тогава ме извикаха за пръв път на снимачната площадка, на която беше и Силвестър Сталоун и Жан-Клод Ван Дам и доста други звезди. Дотогава изобщо не бях имал допир с българското кино и това беше първото ми голямо участие на международната сцена.

- Каква роля е изиграл спортът във Вашата кариера?

- Основна роля. Спортът на първо място учи на дисциплина, а след това дава и много други неща, които не се описват с думи. Хубаво е хората, независимо на каква възраст са, да спортуват. Спортът наистина е здраве.

- Това ли е и посланието, което ис-

кате да отправите с участието си в проекта и с всички останали ангажменти, които поемате?

- Да, с участието си исках да видя младите хора в Плевен, тъй като аз съм живял тук и съм завършил основното си образование на това място. Дори и след мерките, които бяха в сила доста време, ми беше интересно да видя как са настроени децата. Хубаво е да има социална среда за тях. Призивът ми е да се събират повече и да тренират повече, защото, когато хората се познават, винаги могат да си помагат.

Божидара Павлова 9в

Цвета Галунова - интелект и всеотдайност

Цвета Галунова е международен майстор по шахмат, европейска шампионка и бронзова медалистка на Световното първенство за момичета. В нейния спорт физическата подготовка върви неизменно с психическата и умствената - това е задължително за всеки добър шахматист. Мисията ѝ се пренася в работата с деца, на които иска да предаде най-важното послание – да бъдат активни, презвоумислещи и способни да покоряват върхове със силата на мисълта

- Спомняте ли си първата Ваша среща с шахмата? А първия голям успех?

- Първият ми досег с шаха беше на четиригодишна възраст. Моят баща играе шах и аз покрай него се запалих по играта. Реално оттогава се занимавам с този спорт, а вече съм на 25. Тоест 21 години шахът е моят живот. Шахът наистина ми е дал много. А в последните години започнах да се занимавам и с треньорска дейност. Основна голяма шахматен клуб „Асеновци“, който е един от най-добрите и големите в страната. Обучавам деца и се занимавам именно с тяхното възпитание в интелектуалната игра. Тази година дори имаме и държавен шампион, мой личен възпитаник, с когото много се гордея. Това е един от най-големите успехи, които съм постигнала като треньор

- Къде е по-лесно и къде стресът е по-голям – когато сте в активната игра или когато наблюдавате своите възпитаници?

- Като индивидуален спорт, за шахмата е необходима много силна психика и голяма устойчивост. Една партия на шах отнема наистина голяма доза енергия, дори и физическа такава. Често шахматистите се готвят и физически, защото една партия може да продължи 5-6 часа. Вълненето е голямо, когато сега гледам моите деца, но все пак смятам, че напрежението в тях надделява. Всеки път се опитвам да им предавам от моя личен опит като състезател, а и раз-

бира се, опитвам да ги успокоя и да сваля това голямо напрежение от тях. Но разбирам ги - и аз съм била на тяхното място. Опитвам се обаче по този начин да включвам и психологията заедно с чисто шахматната подготовка.

- Конкретно към този проект какво Ви привлича? Какво послание искате да отправите с всичко, което правите?

- Познаването ми с организатора Денислава Ангелова не датира много отдавна, но оттогава се включвам редовно в събитията, които организира. Мероприятията са много хубави - възпитателни за децата от гледна точка на това да бъдат активни, да спортуват и да се хранят здравословно. Мисля, че шахът има заслужено място в един такъв проект, защото това е една високоинтелектуална игра, която развива всевъзможни качества у децата. Посланията са прекрасни и те са най-важното, защото отдръпват подрастващите от всички онези малки изкушения, които ги тласкат в по-негативна посока.

Божидара Павлова 9в

За Детелин Далаклиев боксът е целият му живот

Детелин Далаклиев е роден в Плевен, където и започва своята кариера. Той е световен шампион в Световното първенство от Милано през 2009 година

- Как се запалихте по бокса и на колко години започнахте да тренирате?

- По бокса се запалих впослед-

ствие. Преди на стана боксьор, съм тренирал футбол, волейбол, баскетбол, акробатика и съвсем случайно се озовах в бокса, къ-

дето и останах.

- Какво е боксът за Вас?

- Боксът за мен е целият ми живот, всичко се върти покрай него и по край

Албена Методиева 9в

Торино и Пашата – българските крале на латиномузиката

Те са Тодор Димитров и Павел Денов, по-известни на всички нас с псевдонимите Торино и Пашата

- Добре дошли в нашия град Плевен, успяхте ли вече да разгледате, какви са впечатленията Ви?

Торино - Ние сме идвали и друг път в Плевен, много ни харесва като град за живеене и това, което ни впечатли, е, че има много млади хора, което е много положително качество.

- Вие сте част от инициатива, чиято цел е да подпомогне здравословния начин на живот и спортуването при младите хора, здравословен живот ли водите вие и какъв съвет бихте дали на по-младите от вас?

Пашата - Най-вече правилно хранене. Искаме да подтикнем всички млади хора да спортуват и да бъдат отговорни към себе си и към тялото си.

Торино - Правилно хранене, редовно практикуване на спорт. Ние самите тренираме почти всеки ден, дори и в малкото свободно време, което ни остава, се стремим да се раздвижваме, без значение от продължителността - било то 15- 20 или 30 минути. Стараем се да се храним здравословно, макар и да е трудно с нашия начин на живот. Има едно златно

правило, което гласи, че каквото ядем, в това се превръщаме!

- На какво отдавате успеха на кариерата си и огромната любов, която получавате от феновете?

Торино - Кариерата и всичко, свързано с Торино и Пашата, беше една голяма мечта, която превърнахме в цел, а целта - в реалност. В името на тази цел ние не спяхме по цели дни и нощи да действаме и да искаме да постиг-

нем постигнатото до този момент и да вървим още напред и нагоре. Формулата на успеха е неуморният дух.

- С какво ви обогати успехът и какво ви отне?

Пашата - Не ни е отнел нищо и няма да позволим да го направи. Трябва да успееш да съчетаеш и двете неща и да не забравяш откъде си тръгнал, да си здраво стъпил на краката си, защото славата е много лошо нещо.

Торино - Единственото, което отнема, е време.

- Какви ученици бяхте и ако сега бяхте такива, какво бихте променили?

Торино - Аз бях отличник до 6-и клас, след това не толкова, но в музикалното училище има по-важни неща от оценките.

Пашата - Аз съм завършил математическа гимназия и смятам, че щом съм учил там, е било с причина, откъдето става ясно, че съм бил добър ученик.

- За какво мечтаете в професионален план?

Торино - Естествено, да надградим постигнатото до момента.

Пашата - Мечтаем за къщи-близнаци с огромен басейн и гледка към Витоша и двамата да сме во веки веков заедно.

- От любов към феновете бихте ли споделили какво следва отгук нататък?

Пашата - Ние тепърва започваме!

Торино - Предстоят ни много нови проекти, много нови неща, обръ-

щаме се към нашите фенове да следят социалните мрежи, където качваме своите изненади за вас, които тепърва предстоят!

- Много благодаря за отделеното време и продължавайте само напред и нагоре!

Ана-Мария Христова 96

Неда Антонова: Ние сме народ с мисия и ще имаме много по-бляскаво бъдеще от другите народи - вярвам в това и цял живот ще го защитавам

Неда Антонова е родена в с. Николаево, Плевенска област. Работила е като журналист; редактор в художествената редакция на Военно издателство "Св. Георги Победоносец". Автор е на тетралогия исторически романи "Памет": "Войната свърши в четвъртък", "Не умирай вместо мен", "Ангела", "Приют за щастливи"; на трилогия за юноши: "Обичам те, вълк", "Вълк на покрива", "Разбивачи на касички", на романите "Вино и молитви", "Вино и сафари", както и на няколко пиеси. През последните години излиза трилогията ѝ - "Царица Елеонора Българска", "Свършената Преподобна Стойна" и "Неговата любима", а през 2017 г. и романът ѝ "Любовта и смъртта на първия след Бога". Последният ѝ роман е "Безмълвие - греховната младост на Паисий Хилендарски". Разбираме, че следващият ще разказва за падането на България под турско робство. Носител е на редица литературни отличия; тя е единствената жена, удостоена с наградата "Златен меч" - за най-добър разказ. Имаше удоволствието да се срещнем с нея по време на гостуването ѝ в Плевен.

- Как започнахте писателската си кариера? Кога усетихте, че това е призванието, в което искате да се развивате?

- Както почти винаги се случва – в детството. А моето детство не беше никак леко, след войната. Беше белязано от мизерия, недоимък, липса на дрехи, на храна. Но детето, което расте, има нужда от приказки, има нужда от фантазия,

от някаква паралелна вселена, в която да съществува. И тогава за пръв път започнах да измислям истории – разказвах на децата от класа си, че съм яла небе, че съм се возила на облак, че съм виждала дядо Господ... Това, което ми правеше впечатление, беше фактът, че те слушаха и вярваха. Така, както вярвах аз, която го разказвах. И вече след време, осъзнавайки смехотворното

на всички тези детски истории, разбрах, че съм имала потребност паралелно с живота, който водя, да имам някаква убежище в измислена вселена, в един друг живот, в който аз ще бъда та-

кава, каквато искам.

- Коя е най-удовлетворяващата част от процеса на създаване на едно произведение? Докато го пишете или когато вече е приключено и можете да се наслаждавате на успеха му?

- Когато даденото произведение вече е създадено, човек е така уморен, така изстискан, че мрази всичко, що е слово и буква. След това определено време авторът почива и накрая най-сладкото в писателския труд е срещата с читателите – всички тези жени, мъже, момичета, момчета, които идват и ни казват своето мнение. Това е оценката, която ние обичаме и харесваме. А не какво казват критиците – те често са мнителни, там има и други фактори, докато чистата читателска реакция е това, на което един писател държи.

- А Вие какво четете извън професионалните си задължения? Необходимо ли е наистина един писател да чете постоянно, за да е добър и да се развива?

- Не, наистина не ми остава време да чета романи. Толкова отдавна не

съм чела романи, даже не помня откога, защото всичките ми книги са свързани с изучаване на документи, на събития, на много изследвания, на много спомени на съвременници. И затова мечтая един ден да си кажа, че само ще чета романи. Но кога ще бъде, нямам представа.

- Ако имате възможност да кажете нещо на младата си личност за писането, какво ще бъде то?

- Да пише. Пишещият човек трябва да пише, когато и докато иска. Но усети ли, че иска, не бива да се жали. Нищо друго не бива да го движи. Той просто трябва да прави всичко възможно да намери всички необходими условия, да сяда и да пише, и да пише, да хвърля и да къса и пак да пише, докато накрая постигне своя собствен стил. Човек го постига не като се учи от другите, а като се учи от себе си. Пишеш, грешаш – проба, грешка. Докато накрая постигнеш желаното, прочитай го и си казвай, че е гениално. Но след като, да речем, 20 пъти си казал „Това за нищо не става!“ Ето такива ситуации, такива чувства изпитва писателят –

лайн портала за новини Espresso-News.bg и така много личности и събития от нашия град и нашето училище намериха своя път към широката читателска аудитория.

Предстои журито да реши кой е победителят в тазгодишното издание на конкурса - наградата е пътуване до Брюксел и посещение на Европейския парламент. Стискам палци на нашите млади журналисти!

В@з Буки Веди

- А според Вас ценност ли е искреността в литературата и къде поставяте нейната граница?

- Един писател никога не бива да пише в книгите си и да защитава теза, в която не вярва. Аз никога не бих го направила. Но например в теза като следната, че българският народ е народ с мисия и че той ще има много по-бляскаво бъдеще от другите народи, вярвам и цял живот ще я защитавам. Във всичките си книги.

- Бихте ли могли да синтезирате смисъла на книгите за човечеството, за идентичността на един народ?

- Всеки народ има съдба, както и всеки един човек. И както човек не познава себе си, в повечето случаи народите не знаят каква съдба им е отредена и слепешком се опитват да я отгатнат. По тази причина се правят много грешки, но в крайна сметка, и човекът намира смисъла на живота си, и народът намира своята мисия на Земята.

Божидара Павлова 96

Синтия Чапъркова – Отличникът на випуск 2021

Чаровното момиче на снимката току-що е получило своята Диплома за зрелост от директора на СУ „Иван Вазов“ Димитър Митев. Дори да я виждате за първи път, вие я познавате - от всичко, което написа в училищния вестник. Тя е смела, борбена, трудолюбива, възискателна към себе си и към другите, усмихната и добронамерена. Много щастливи сме, че един от екипа на училищния вестник е Отличникът на Випуск 2021, който скоро изпратихме към нови върхове.

Как се чувства Синтия, след като разбра за това отличие, с какви чувства се разделя с училището, в което учи цели 12 години...

- Спомняш ли си първия си учебен ден? Опиши ни го.

- Моят първи учебен ден отново беше тук, в нашето училище, като част от класа на госпожа Милена Борисова. Като малка аз не бях толкова притеснителна, заради което повече се вълнувах. Спомням си, че мама ме беше спретнала с една рокличка и аз бях изключително щастлива. Аз не обичах да ходя на детска градина и тогава много се радвах, че ми предстои нещо ново, интересно. Толкова се бях развълнувала, че след като се запознах с госпожата си и ни раздадоха учебниците, аз веднага отидох при мама и тати, които ме чакаха в близкото кафене, и запитах мама не може ли госпожата да ми даде домашно за утре, от днес да започна, веднага.

- Каква ученичка беше като помалка? Какво се промени през тези 12 години?

- Аз винаги съм била добра ученичка. Това се дължи на родителите ми и най-вече на моята майка, която винаги е държала да бъде такава. В моето семейство винаги са ме учили, че образованието е много важно. Съответно, и аз винаги съм се старала в училище. Факт е, че от първи до четвърти клас не е толкова сложно, въпреки че съм благодарна и на госпожа Борисова, при която се научих да имам разностранни и стойностни интереси. От пети до седми клас вече е по-трудно, това е период, в който ученикът се вълнува от други работи, чуди се какво точно става около него, а и тогава нито си малък, нито пък си пораснал. Отивайки в горен курс обаче, аз осъзнах, че това е последният етап от моето обучение и трябва да се отнасям по-сериозно. Именно тогава започнах да идват по-високите резултати, тогава започнах да изкарвам пълните шестци и тогава пожънах най-големите си успехи.

- Имаш ли си любими предмети? Кои са те, с какво те привличат?

- Имам, разбира се. От 5-ти до 7-ми клас това бе българският език и всички хуманитарни науки, от 8-ми до 12-ти математиката започна да ми става много любима, когато започнах да я разбирам, стана ми забавно. Като цяло, и българският, и математиката винаги са ми били на сърце. Географията също много обичах.

- Кои са учителите, които оставят най-ярък спомен у теб?

- Задължително трябва да спомена първата ми класна, от 5-ти до 7-ми клас, госпожа Циклама Иванова. Тя е уникална, всичката ми дисциплина и всеки един ориентир в живота, който съм имала тогава, то е било благодарение на нея. След това и госпожа Радинка Иванова – при нея нямаше шест/пет. Още първият час в осми клас,

който имахме с нея, спомням си, учихме произведението „Тихия пролетен дъжд“ и аз бях първата изпитана. Изпита ме, защото дъвчех дъвка и тя, естествено, забеляза и реши да провери какво знам за Николай Лилиев. Аз тогава много се притесних, госпожата ми писа 4, и това беше моментът, в който си казах, че трябва да се стегна и да не допускам подобни ситуации. Като друг учител, не бива да подминавам и господин Иван Иванов. Той е перфектен преподавател, но най-вече грабна всички ни като човек. Беше от онези хора, които те разбират, които ще ти кажат кое е правилно и кое не. С нас беше много строг, но пред всички останали извън класа ни защитава. В 11. клас се запознах и с госпожа Людмила Паргова – може би последната жена, която толкова силно ме впечатли. Отново като човек, но и като историк – караше ни да имаме задълбочен интерес към историята, а тя на мен винаги ми е харесвала, особено българската. Въпреки че тя не ни беше класна, много ни възпитаваше и провокиреше човешкото у нас. Ето такива хора ме грабват мен.

- Кои са най-големите уроци, които научи от своите преподаватели?

- Най-големите уроци надхвърлят написаното в учебниците. Всички учители, и най-вече госпожа Радинка Иванова и госпожа Паргова, са ни учили най-много на това да бъдем хора. Каквото и да правиш, както и да го правиш, винаги трябва да бъдеш човек спрямо другите – това е най-големият техен урок за нас.

- Какво стои зад признанието „Отличник на випуска“?

- Аз като човек съм си перфекционист, такъв ми е характерът просто. Аз съм на принципа, че или правиш нещо и го правиш като хората, или не го правиш. Това е и може би основното качество, довело ме дотук. Никога не съм си позволявала да върша нещата наполовина. Да, като всички, и мен ме е мързяло, и аз съм се питала има ли смисъл, например да направя един проект за шестци дълъг 3 страници или да го направя по-кратък. Но аз, ако не го направя, както аз си знам, че съм способна, не се чувствам удовлетворена. Всяка по-ниска оценка, която съм имала, е била най-голямата мотивация да се докажа. След всеки неуспех се амбицирах двойно и го правих три пъти по-добре от предния път.

- Заел ли е денят на отличника на випуска? Как минаваше твоят като ученик?

- Никога не ми е било фикс идея да съм супер отличник. Винаги съм се старала дотолкова, че да се чувствам аз спокойна и удовлетворена. Насила нищо не съм пра-

вила, защото така и нищо не се получава. По-натоварените ми години са били такива заради страничните занимания, които съм посещавала, а и заради много домашни. В 12 клас не ми беше толкова натоварено, защото останаха само приоритетните предмети, върху които да се концентрирам. По-заета бях 10 и 11 клас. Обикновено сутрин ставах, ходех на урок по английски, след това на училище, връщах се, имах урок по математика, лягах си и на сутринта всичко започваше отначало.

- Какви са били другите ти интереси през годините?

- Извънредно от училище съм се занимавала с английски и математика. Спортите също съм практикувала много. Пети, шести и седми клас тренирах по-сериозно тенис на корт, дълги години и спортни танци. Това беше, което ми доставяше повече удоволствие от спортовете. А във вестника влязох случайно. Още в осми клас помня как госпожа Иванова ни канеше да взимаме участие, но тогава не го вземах на сериозно. От десети клас започнах да водим дискусии в часовете и в една от тях аз бях капитан на единия отбор, заради което тя ме помоли да отразя събитието за вестника. Получи се доста дълго отразяване и след като го видях, ми каза, че иска да дойда във вестника, тъй като ми се получава. Тогава се учудих, но се съгласих. С течение на времето и аз осъзнах, че това ми се удава.

- В каква посока поемаш сега?

- Ще се ориентирам към компютърните науки. Мислех да се занимавам с журналистика, обаче си казах, че никога не ми е било на сърце. Докато пиша, ми е приятно,

но сама да се накарам да седна и да го направя, трудно се получава. От 5-и до 12-и – това е целият ми съзнателен живот, съм била в паралелка с хуманитарни науки и сега искам да пробвам нещо ново. Искан да се занимавам с компютри – там има математика, инженерни науки. Затова ще кандидатствам в Техническия университет в София, където първите две години се учи за инженер общо, а след това всеки решава дали ще бъде компютърен такъв или нещо друго, свързано отново с технологиите.

- Кой ти помогна за това решение? Имаше ли подкрепата на семейството си през цялото време?

- Семейството ми винаги е държало на това да се старая, но никога не ми е казвало какво точно да уча. Винаги аз съм си решавала сама за себе си и трябва да призная, че въпросът какво да уча понататък, за мен беше много труден. Първоначално се чудех дали тук, или в чужбина, но избрах да остана в България на този етап. Осъзнах, че ако замина, вероятно няма да се върна и това ме натъжи. За мен успехът в работата не е по-важен от това да бъде до близките си хора. След това обаче дойде моментът да реша и какво, който ме мъчеше до последно. В крайна сметка осъзнах, че отивам, за да пробвам, да видя как е, дали наистина това е специалността за мен, а ако започне нещо друго да ми харесва, не се притеснявам да направя промяна.

- Как би коментирала онлайн обучението? Затрудни ли те то?

- По време на онлайн обучението и аз бях от тези, които мързелът ги повали. Обикновено при мен упоритостта надделява, но тази ситуа-

ция тотално срина изградените ми навици. Вече не беше необходимо да ставаш и да знаеш, че имаш задължения, не беше необходимо до такава степен да си отговорен към задачите и ангажиментите си. За мен онлайн обучението нямаше абсолютно никакъв ефект, а бе пълна загуба на време. Загубих всяка една ценна секунда, в която можех да се готвя на 100% за матурите, вместо да седя пред компютъра. Именно затова се радвах много, когато приключи.

- Сега за какво мечтаеш?

- Смея да кажа, че моите мечти не са свързани главно с учене и с успехи, а най-вече със здраве - моето и това на семейството ми. Останалото всеки може да го постигне в живота си.

- Как се виждаш след 20 години?

- Много хора може би се виждат на някое супер място, супер успели, със стабилен бизнес. Нормално е всеки да си мечтае това. Аз обаче не си поставям фалшиви илюзии, но си мисля, че ще съм такава, каквато съм и днес.

- Имаш ли да кажеш нещо на някого за финал?

- Искан отново да благодаря на всички тези учители, които са помогнали на моето личностно развитие и на начина, по който разсъждавам днес. Дано има повече хора като тях - с лично отношение към учениците си, защото едно е да си учител, друго е да си възпитател. Много си личи, когато някой влага сърце и душа, за да ни научи да бъдем хора. Аз наистина си дадох сметка, че най-важно в този живот е да си човек спрямо останалите и ще се опитам в бъдеще да бъда такава. Отново благодаря!

Божидара Павлова, 9в

Още една учебна година отмина неусетно

Из дневника на бъдещия седмокласник Спомени от учебната година

Лятото е в разгара си – онова време от годината, в което учениците са по-свободни и безгрижни от всякога. Надникваме обаче из дневника им със спомени от изминалата вече учебна година: какво ще помнят, кое им носи радост и от кои моменти остава горчилка.

15-и септември настъпи толкова бързо, че никой не можа да разбере кога свърши лятото. Отначало ни беше трудно да ставаме с петлите и да вървим полузаспали до училище. Понякога ставаше толкова студено, че не си чувствахме ръцете. Бяхме отвикнали да стоим на чиновете. Ала дните се нижеха. Някак влязохме в ритъм, лека-полека свикнахме.

Изведнъж нещо стана. Кошерът в училище замря и преминахме в „любимото“ ни дистанционно обучение. Всички мислехме, че ще е само за две седмици, но уви, оказаха се много повече. Дните минаваха еднообразно. Не можех да се успокоя, усещах как ежедневието ме разболява.

Тогава, през март, лъч светлина ни озари. Най-накрая се върнахме в училище. Влизайки в клас, всички бяхме много щастливи, сякаш се върнахме към живота. Обаче малко бяхме позабравили кой къде и с кого седи. И това се изглади. В междучасията си говорехме кой е щял да умре по физическо, някои се оплакваха от оценки, а трети измисляха стратегии как да стигнат първи до лавката. В началото се бяхме поотпуснали, но класната се опитваше да ни вкара в пътя. Накрая се стегнахме, ала кошмарът пак се повтори, този път само за месец.

Вторият понеделник на месец май отново се върнахме в нашия втори дом, а именно класната стая. Този път по-лесно овладяхме ситуацията с тестовете. В десетминутните почивки бяхме много шумни, обаче в часовете ставахме други хора – по-любезни, малко по-тихи, но с хъс и желание за нови знания. Във всеки час сякаш тренирахме за различни професии: по математика ставахме банкери, по английски – преводачи, а по физическо влизяхме в роля на национален отбор по народна топка. По човекът и природата ставахме учени, по география

– управители на туристическа агенция, по история – мигом археолози и писари. По български ставахме професори, обясняващи за местоимения и еднородни части, а по литература – пътешественици – ходехме в гори, на острови, в училища, царски дворци, бедни квартали, че чак на други планети. Но също си извличахме и поуки от тези мъдри пътешествия.

И тази година мина много бързо и чак накрая се научихме да се наслаждаваме на всеки един момент.

През лятото ще си починем и наесен – с нови сили.

Полина Маринова 6б

Звънецът се чу за последен път. Изведнъж коридорът се изпълни с деца. Тичаха, проправяха си път през тълпата и бързаха. Бързаха към лятото. След няколко минути останаха само празнината и тишината. Слънчевите лъчи лениво проникваха през стъклото. А тишината си спомняше за изминалата учебна година, как доскоро в училището са отеквали смях и глъчка и толкова спомени са се съхранили между стените на класната стая.

Ето че още една учебна година измина неусетно! Тя беше различна за всеки от нас. Едни за първи път прекрачиха прага на училището, а други за последен път излязоха от него. Някои се подготвяха за матури и изпити, други си почиваха повече. Тези различия създаваха жужащата атмосфера по коридорите.

Голяма част от учебната година обаче беше прекарана пред компютрите. Така доста неща покрай училищната рутина се улесниха. Нищо не беше същото. Липсваше ни контактът със съучениците и учителите. Липсваше ни уютът на класната стая и ветрецът, който се промъква през прозореца. Затова малкото време, прекарано в училище, направи годината още по-вълшебна. Междучасията

не бяха тихи, а коридорите отново бяха претърпани. Вече имаше истински неща, за които да се борим по-усилено, имаше истински препятствия по пътя ни нагоре.

И успяхме! Изкачихме се на върха! Учебната година свърши. И когато прекрачихме за последно прага, усетихме свободата. Тази свобода, която носи лятото. Дни на веселие предстоят. И ще ги изживеем възможно най-пълноценно. А наесен ще се върнем – поопечени от слънцето, поголеми и изпълнени с енергия. А дотогава слънчевите лъчи ще гаят празните стаи, а тишината ще ни чака...

Ева Иванова 6б

Най-хубавият и най-лошият спомен от тази учебна година

Анкета

Тази година, подобно на миналата, измина в обстановка на пандемия. Бяхме присъствено, бяхме и дистанционно, сложно е да се каже кое повече ни хареса. Бяхме по-подготвени, знаехме какво се случва, но емоциите си останаха същите. Докато годината минаваше, се чудехме кога ще свърши, а ето сега приключва и ни се струва, че е изминала страшно бързо, сякаш не сме я усетили. Връщам се назад – как за пръв път влязох с маска в училище, как есента бързо ни спряха и почнахме дистанционно, как ни връщаха за по две седмици присъствено. Струва ми се сякаш е било едновременно вчера и преди пет години. Но все пак си спомням разни неща. Не мисля, че някога ще забравя емоциите през тази година. Те бяха толкова различни, толкова бързо се сменяха. За всички ни.

Разпитах свои съученици кой е бил най-хубавият и най-лошият им спомен тази година. Отговорите им ще оставя анонимно.

- Най-лошият ми спомен е 15 септември, а най-хубавият – 30 юни.

- Най-хубавият ми спомен е като преписвах по време на дистанционното, а най-лошият – като ме хванаха.

- Много обичах да спя на дистанционното, ама беше ужасно, като заспах във виртуалната стая по информационни и ми писаха отсъствия до края на деня.

- Най-хубавият ми спомен е като изкарах 6 по математика от участие, което никога не се е случвало преди, а най-лошият, като ме натопиха, че съм преписвала с една съученичка.

- Нямам никакви спомени от тая година. Мина прекалено бързо...

- Нямам точно любим спомен. Много обичах по време на дистанционното обучение да слушам как учителите си говорят с околните и си мислят, че не ги чуваме. Докато правехме някакъв тест, госпожата се обърна и каза на внучката си „Не квичи!“. Това. Това ми е любимият спомен. Не мисля, че имам лош.

- О, любимо ми беше по физическо на дистанционното да опъна трапезата. А най-лошият ми спомен може би е като ми спря нета. Как да обясниш, че ти не си виновен?

- Такова преписване падна! Много обичах! Ама само да се върнем... Всичко се променяше. Това са най-лошите и най-хубавите ми спомени.

Е, май се оказа, че дистанционното обучение се е харесало повече...

Зина Махмудова 11б

Промениха ли ни изолацията и дистанционното обучение

Разговаряме с Дарина Илиева, психолог в СУ "Иван Вазов"

- Отразява ли се пандемията на нашето психическо здраве и как?

- Да. Отразява се. Пандемията ни се отразява най-вече във взаимоотношенията, социализацията се нарушава. Забравя се как да се контактува. Когато учениците са затворени пред компютрите за дълъг период от време и изведнъж се върнат на училище и излизането вече е позволено, не знаят как да се държат. Проблемната възраст е най-вече при децата от 5-7 клас.

Колеги от София са направили проучване и се оказва, че някои деца се страхуват да се върнат на училище, не желаят, но в нашето училище няма такива случаи. Децата тук ми споделят, че се радват да се върнат в клас. Изпреварват се да впечатлят, да станат център на внимание, понякога по най-неудачния начин. Децата искат да привлекат вниманието на околните, винаги е било така -това, което им е липсвало, те искат по някакъв начин да го получат.

Но всяка една изолация, всяко едно затваряне дава отражение.

- Какво бихте посъветвали децата, когато излизането е позволено?

- Дистанцията и противоепи-

демичните мерки трябва да се спазват, но за по-малките деца от 1-4 клас е трудно да разберат и да спазват противоепидемичните мерки, но трябва да се спазва.

- Как можем да помогнем на хората с емоционални разстройства?

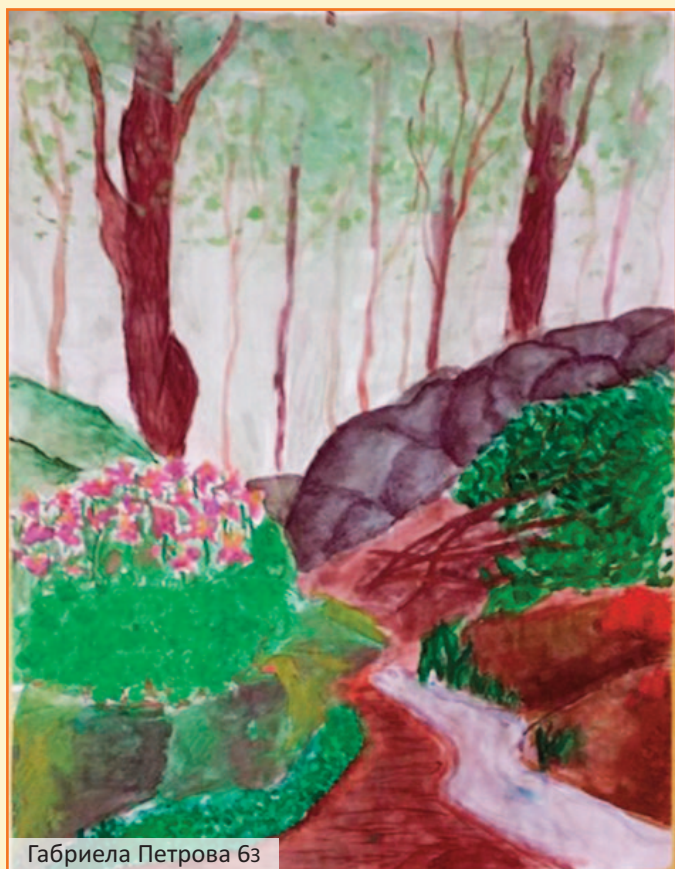
- Хората с емоционални разстройства отричат, че имат нужда от помощ. И много често не правят разлика между психиатър и психолог, но в нашето училище аз съм научила учениците, когато имат проблем, да дойдат и да поговорим. Няма нищо срамно да потърсиш помощ. Колкото по-интелигентни са хората, толкова по-често търсят помощ, осъзнават, че имат проблем и споделят. По-добре е да си помогнеш, отколкото да имаш проблем. Защото без значение дали проблемът е малък или голям, това е проблем и ако той не се реши, става още по-голям проблем. Но децата в нашето училище споделят, когато мина по класовете, търсят ме, ако има проблем и дори ако забележат проблеми при техните съученици, ми ги водят.

- Трудно ли е да си психолог?

- Това е много специфична професия, защото работиш с душата на човека, трябва да стъпваш леко и да внимаваш. Също трябва да умееш да прецениш кога можеш да помогнеш и кога е по-добре да препоръчаш да се потърси друга помощ в лицето на психиатър. Трябва да спечелиш доверието на пациента си, но в същото време да запазиш и респекта му към теб. Да му кажеш, когато е сгрешил, но без да го нараняваш. Така че, да - трудно е и колкото и да учиш, има неща, на които само практиката може да те научи. И все пак трябва да ти идва отвътре - да говориш с хората, да ги предразполагаш да споделят, това са неща, които не учиш от книгите.

Вяра Димитрова 9б

Габриела Петрова 6з

Още една учебна година отмина неусетно

Каква беше тя за мажоретния състав

Разговаряме с г-жа Надя Тодорова, ръководител и хореограф на момичетата

Попитаме я кое беше най-трудно по време на пандемията, кога възобновиха участията си, как се чувстваха момичетата.

„В момента, в който позволиха обучението в присъствена форма, момичетата веднага започнаха с репетициите. Те ми звъняха много често да ме питат: „Госпожо, няма ли да започваме, нямаме търпение, искаме вече да се движим?“ и с нетърпение дойдоха в залата. Факт е, че като се върнаха, бяха с голям хъс, с голямо желание, но малко позабравили, обездвижени и им беше малко трудно в началото. Успехът обаче не се измерва в резултатите, които сме постигнали, а в усилията, които сме положили, а тези момичета положиха изключително много усилия. Доста от големите момичета отидоха в други училища и напуснаха групата и трябваше да науча новите момичета, а поопитните даваха всичко от себе си и помагаша много на другите -

подобно на взаимноучителната система едно време - големите учат малките. Би ми отнело изключително много време да ги науча една по една, а когато си помагат помежду си, става по-лесно и се зареждат и мотивират една от друга. Относно пандемията - взе ни много от хъса, малко се обезвериха, като може би това също допринесе за част от отлива на момичетата. През април миналата година бях организираща фестивал с школата по народни танци в Дидим, но пропадна, в Русе имаше покана за мажоретен фестивал, сега

имаме предложение за морето, но вече е твърде късно да се прави организация и тази година за съжаление няма да мога да ги мотивирам по този начин. Въпреки всичко си имаме изяви - на изпращането и на бала на 12 клас бяхме, като се представиха стра-

хотно с една нова композиция, която направихме специално по повод. Те харесват тези неща и аз се опитвам по този начин да компенсирам липсата на изяви. Първата изява беше на изпращането на абитуриентите с композицията на „Йерусалема“, която беше изключително нашумяла по време на пандемията, като идеята ми беше да покажем, че сме се преборили, че сме съпричастни към всички, които са боледували, към всички семейства, които са пострадали по време на пандемията, и че танцът и ритъмът са тези, които спасяват. Изкуството и

спортът са красота, облечена в много ред, много дисциплина, много труд и много хъс, малко талант трябва, повече труд и постоянство, а момичетата точно това правят. Имат желание да се забавляват, да си говорят по телефона, но при мен телефонът се изключва с влизането в залата, защото това е час, в който те не се сещат да си вземат телефоните, освен ако искат да си снимат нещо, за да си го упражнят или за да си направят селфи с новия костюм и грим, който сме направили.”

Ана-Мария Христова 96

Ако мама и татко не са вкъщи...

От гледната точка на един интроверт

Колко често чуваме фразата „Ех, ако мама и татко не са вкъщи...“! Явно е нормално за деца на нашата възраст да искаме да останем известно време без родителите си. Те са от друго поколение, имат различни принципи, карат ни се за всичко, което измислят, а ние пък напук им се бунтуваме постоянно. Обичаме ги, както и те нас, но понякога имаме нужда от почивка един от друг. Така и възниква въпросът – какво бих правил, ако мама и татко не са вкъщи. По-екстремните от нас биха вдигнали шумно парти, ако родителите им ги няма. Интровертите също имаме какво да правим! Родителите ми не ме спират да излизам, не ми се карат за оценки, не са ме наказвали от детската градина насам. Но аз пак има срещу какво да се бунтувам, винаги ще намеря. Ето как аз бих прекарала една вечер, ако нашите ги няма у дома.

Първо, ще си пусна музика силно. До дупка! Няма да се притеснявам от жанра, нито от това на кого ще се хареса. На мен ми харесва. Ще изпия няколко кафета, защото заспивам рано, но щом съм сама, трябва да се възползвам. Ще вечеряам късно. Няколко пъти. Храна, която съм купила, а не е сготвена вкъщи. Ах, ако знаеше мама! Как щеше да вика, че сме имали храна

у нас... После ще гледам филми на телевизора в хола. Ще чета книги до късно през нощта, въпреки че увреждат зрението. Ще се изкъпя с дрехите. Не знам защо, но от много време искам да го направя, виждала съм го по филмите. Дали е по-различно?! Не знам, веднъж ще живее, трябва да го направя. Ако нашите ме видят, на следващия ден съм на психолог. Бих вкарала и уличната котка вътре. Малко ще ѝ измия лапите, спокойно, няма да цапа. Но поне да види къде живеея. Ще я разведа из стаята си, ще ѝ покажа детските си снимки, ще ѝ дам да яде сладолед. Ще си подреда гардероба. Ей така. Да е подреден просто. И ще изпробвам всяка една дреха, която имам. Бих се погледнала в огледало. Защото винаги са ми казвали, че вечер не трябва да се гледаш. Интересно ми е какво ще стане. Но тогава ще си извикам някой приятел за морална подкрепа. Да се гледаме в огледалото, а после да обсъждаме клюките. И след това да заспим на спалнята, гушна ли котката...

Зина Махмудова 116

Сияна Блажева 6в

Аналитично

„Мъжкият поглед“ - беда за жените

Моментът, в който едно момиче осъзнае, че е обект, който мъжете могат да намерят за атрактивен, е почти винаги обръкващ. Доста рано осъзнах, че дори да съм все още непълнолетна, имам лошия късмет да израсна физически и поради това непознати вече ме виждаха като „жена“, а не като дете, каквато бях за родителите ми. Когато навърших цели деветнадесет, вече ми стават ясни някои истини за света. Мъж-жена. Виждам разликите между нас - как се държим с околните, как околните се държат с нас. Как изкуството представя двата пола поотделно. Как мъжете виждат жените. Предчувствате ли феминистката „пропаганда“ вече?! Изговори се много за това как карантината ни влияе - повишени нива на апатия, изолация и самота... Но сега ще ви споделя темите, в които аз се зарових по време на изолацията. Всички си запълвах (а и още е така) времето главно с нови сериали, филми и книги. В своето епично търсене изгледах много нови, стари и странни филми. И така открих за себе си „мъжкият поглед“ в литературата и киното. „Погледът“ е термин, който произхожда от теорията на филмите и критиката през 70-те години. Той се отнася до това как гледаме на визуалните изображения. Те включват реклами, телевизионни програми и кино. Наскоро включиха и литературата като цяло. Когато филмовите критици говорят за поглед, те често имат предвид „мъжкият поглед“. Но какво всъщност означава това? И има ли женски еквивалент?

„Мъжкият поглед“ предлага специфичен начин на възприемане, който поставя мъжете по-високо и гледа на жените като на обекти. В мъжкия поглед жената визуално се позиционира като „обект“ на хетеросексуално мъжко желание. Нейните чувства и мисли са по-малко важни от

това, че е „рамкирана“ като удоволствието на мъжкия зрител. Концепцията за мъжкия поглед е въведена от Лора Мълви в нейното прочуто есе от 1975 г. „Визуално удоволствие и разказно кино“. Жената е „спектакъл“, а мъжът „публиката“. Филмът „Пощалонът винаги звъни два пъти“ (1946) предлага добър пример за мъжкия поглед. В една от сцените публиката се запознава с Кора Смит, главният женски герой на филма. Използвайки близки кадри, камерата принуждава зрителя да се взира в тялото на Кора. Той създава начин на гледане, който е сексуален, воайорски и свързан с гледната точка на мъжа герой. Тази сцена също така установява някои важни сюжетни точки: че героинята желае Кора и че Кора знае това. Но най-силното послание е, че Кора е секси. Всъщност зрителят научава, че Кора е секси, преди дори да научи нейното име. Цял живот ни се представят жени по този начин - по телевизията, в музикални видеоклипове и реклами, което прави усвояването на мъжката гледна точка лесно. Често ни насърчават да гледаме през това малко прозорче и сами започваме да се държим така, че да привлечем мъжко внимание, но същевременно ни упрекват, когато активно търсим това внимание.

Може би вече се питате дали съществува „женски поглед“. Да! Но той е различен. Женския поглед със сигурност включва и физически аспекти, но най-често, когато се търси женска перспектива, тя се търси с емоционална насока. Както и в реалния живот, авторите и режисьорите от женски пол често представят света и човека по-комплексно. Ще ви опиша две сцени и искам да познаете коя е режисирана от мъж, и коя - от жена: Сцената започва с камерата ниско до земята. В кадър влизат крака, ясно женски, с високи черни токчета. Камерата се качва нагоре по тока, прасеца и стига сгъвката на коляното на нашата героиня (чието име още не знаем и чийто глас още не сме чули), вижда се неприлично тясна черна пола. Камерата продължава нагоре и най-после виждаме лицето ѝ, а мъжът, който седи от другата страна на масата,

се обръща към нея с „Доктор Куинзел...“. Научаваме, че е психолог. Сцената започва с гласа на нашата героиня, която комедийно описва живота си, от детството до студентските си години, работата си като психоложка, където се запознава с партньора си, с когото наскоро са скъсали. Говори за това как той не приел раздялата така добре като нея, същевременно ни показват лицето ѝ - през прозореца на врата, очи пълни със сълзи, бузи, покрити със следи от размазана спирала. Тя чука на вратата и моли партньора си да я пусне, за да поговорят. Коя е режисирана от мъж? Ако избрахте 1 - поздравления! Но сигурно си мислите, че сравнението не е честно - това са различни филми с различни героини! И да, филмите са различни. Първата сцена е от филма „Отряд самоубийци“ (2016), а втората от продължението му „Хищни птици“ (фантастичната еманципация на Харли Куин) (2020). Двете сцени ни запознават с една и съща героиня — Харли Куин, с единствената разлика, че първата е през погледа на мъж.

В литературата може да се види същото. Когато мъж описва жена, почти винаги се съсредоточава вниманието върху тялото ѝ. Докато когато жена описва мъж, тя прави напълно различни наблюдения - лицето, очите, облеклото, раменете, ръцете. Особено внимание се обръща на очите, много често главната героиня се чуди какви ли мисли се таят в тях. Често мъжката перспектива не си задава въпроси какво мислят жените, какви хобита имат, какви са чувствата им. През 2018 г. от стотите най-популярни филма само 24% бяха с жена главен герой. В останалите - мъже, а често жените в тези филми бяха единствено романтичен интерес.

Мъжката перспектива сама по себе си не е проблем. Проблемът идва, когато жените от ранна детска възраст са принудени да гледат от тази гледна точка и да я приемат. Проблемът идва, когато мъже получават повече награди за книги, а женската перспектива много често се изблисква на заден план. Жените автори, които много често влагат сърцето си в своето изкуство, трябва да воюват за мястото си, да търпят критики, че са „повърхностни“, защото мъжете не желаят да се вгледат в богатата и чувствена женска душа.

Могат, но не искат.

Виктория Енева 12в

Моята лятна ваканция

Лято на село

Най-хубаво е при баба и дядо...

Винаги прекарвам половината от лятната ваканция с братовчедка ми при баба и дядо.

През по-голямата част от времето се разхождаме с приятели, играем на гоненица, на криеница и на дама. Времето, което прекарвам с приятели, ме зарежда с позитивна енергия, създаваме незабравими спомени. Вечер с братовчедка ми си правим пижамени партита: говорим си, слушаме музика и танцуваме.

Естествено не прекарваме лятото само в игри и безцелно разхождане. Помагаме на баба и дядо с правенето на зимнина. Тъй като баба е била учителка, държи да четем книгите за лятото и да се упражняваме. Най-често учим, когато е много горещо за излизане. Летата при баба и дядо са най-хубави, защото на село се чувстваш по-свободен.

Стефания Петрова 6б

Аз и моите баба и дядо прекарваме всяко лято в село Рибарица. Заедно тръгваме от Плевен, настаняваме се във вилата ни и създаваме незабравими спомени! Всяка събота и неделя майка ми, сестра ми и леля ми идват при нас, понякога аз решавам да се върна в родния си град за няколко дни или пък отиваме заедно на море. Ала сега ще се фокусирам върху преживяванията си на село.

Обикновено тримата отиваме в Рибарица след края на учебната година и оставаме там до септември. Там чета книгите си за лятото, излизам с приятели, забавлявам се с баба и дядо, наслаждавам се на приятното време, обикалям двора и поляната пред него. Едно от любимите ми занимания е брането на гъби с баба. Заедно изкачвам планината и събираме гъби, а понякога просто се разхождаме и се опитваме да достигнем големи височини. Много е забавно!

Други любими мои дейности са да помагам на дядо, когато поправя или измайсторява нещо. Понякога с него слизаме до Тетевен, за да напазаруваме. Обичам да играя на табла с двамата (и обикновено ги побеждавам). Дори спортуваме – играем федербал и волейбол. Вилата ни има гараж, пълен с всякакви джунджурии, често влизам там и започвам да разглеждам, а сред любимите ми неща е един стар руски акордеон. Започвам да свиря на него, без да ми омръзва, дори си съчинявам песнички и с акордеона изсвирвам мелодия към тях. Никога не ми е скучно!

Аз бих описала летата си на село като истински рай, винаги намирам начин да се забавлявам.

Марина Боева 6б

Най-подходящите летни спортове

За здраве, за забавление, за добра фигура

Всички посещаваме фитнес клубове, но през лятото това е скучно и душно. Много по-приятен е спортът навън, а и освен това в пъти по-забавен. Ето няколко спорта за навън през лятото.

Плуване

Много полезен спорт, при честото практикуване удължава живота, нормализира телесното тегло, подобрява гъвкавостта на тялото и изчиства кожата заради контакта с вода.

Джогинг

Джогингът е често предпочитан заради множеството места, на които е възможно да се практикува. Дори 20 минути на ден са достатъчни за тонизиране на тялото. Избирайки този спорт, укрепвате мускулите си, подобрявате работата на сърдечно-съдовата система, горите калории и подобрявате издръжливостта си.

Каране на колело

По този начин цялостно тренирате тялото си, не само определена част от него, горите калории и работата на сърдечно-съдовата система се увеличава и се понижава рискът от заболявания в тази област.

Скандинавско ходене

Това, което различава тази спорт от обикновеното ходене, са шеките и интензивността му. Изгарят се много калории, подобрява стойката и работата на сърцето, както и намалява ежедневния стрес.

Катерене

Може да се практикува както в зала, така и на открито. Плюсовете от него, независимо къде го практикувате, са много - укрепват основните си мускулни групи, адреналинът повишава настроението ни, развива менталното ни здраве, защото развива стратегическото ни мислене. Това е прекрасна възможност за интензивно и доста забавно кардио.

Всеки един от изброените спортове има големи ползи за нас, но си има и своите рискове, така че който и от тях да практикувате, бъдете внимателни и отговорни към себе си!

Ана-Мария Христова 9б

#ЛЯТОПОСВЕТАИУНАС

Очаквайте с вълнение заслужената почивка, искате да посетите ново чудно райско място, но ви липсват идеи! Не се косете, ние сме насреща. На помощ ви изпращаме нашите предложения за чудесни дестинации, на които да се насладите в свободните горещи дни.

Лятото е един от най-хубавите сезони. То ни носи щастие и радост, вълнение и позитивно настроение. Някои хора предпочитат да ходят на море, други на планина, а трети на село при своите баби и дядовци. Хората пътуват по различни и интересни дестинации. Предлагам ви две точно такива, които посетих през изминалата година.

Първата е Ягодинската пещера, намираща се в село Ягодина, България. Пещерата е дълга над 10км и е разположена на 3 етажа, но само част от нея е проходима заради огромните дупки и скали. Тя е уникална и известна със своите безброй сталактити, сталагмити, сталактони, „завеси“, „леопардови кожи“ и пещерни перли. Някои от вътрешните ѝ оформления наподобяват на Дядо Коледа, Снежанка, Седемте джуджета, Богородица и др. Ягодинската пещера е много интересна и развлекателна!

Втората дестинация са Белоградчишките скали. Разположени са в град Белоградчик, България. Скалите наподобяват различни по големина и форма скали, образували се в продължение на 200 милиона години! Част от тях са образували приличащи на хора и животни форми, които се намират в централната част. Белоградчишките скали са едно интересно за посещение място.

Марина Петкова 6а

Много обичам природата, но особена страст имам към водопадите. Всеки от тях излъчва своята красота, от всеки се носи особен шум. Това прави водопадите различни едни от други.

Посетили съм някои от тях и съм пленена от красотата им. Най-впечатляващ за мен е Врачанска Скакля. Водите му падат от внушителна височина. Той е най-високият водопад в България. Близо е до град Враца и се вижда от самия град.

Ако посетите град Априлци или Видима, обезателно се качете до Видимското пръскало. То ще ви изуми с красотата си. Водите му падат от височина 80 м и гледката е уникална. До него се стига по маркирана екопътека и маршрутът не е труден.

Най-близо до нашия град, край село Крушуна, се намират Крушунските водопади. Карстовите образувания, по които пада водата, са с причудливи форми. Това са едни от най-красивите водопади в България. Леснодостъпни са. Могат да се обхоят по красива екопътека, като се преминават малки мостчета. Разходката там винаги ми носи приятно изживяване заради прекрасното място, пълно със свежест и невероятни гледки. Край водопадите има и интересни места за забавление.

Ако и вие сте любители на падащите води, посетете тези места!

Теодора Цонева 6б

Ще ви разкажа за село, близо до границата ни с Гърция, в област Хасково, което ви препоръчвам да посетите през лятото. Това е село Мезек, където прекарах около една седмица през 2020 година. Там има много забележителности и интересни истории.

Може да започнете своята разходка от гробницата край Мезек. Тя е разположена източно от селото и до нея може да се стигне с автомобил. Тази

тракийска гробница е една от най-големите в България. Запазена е напълно в оригиналния си вид. В гробницата се влиза през коридор, дълъг 20,65м. Това я прави най-дългата гробница в България. След това има две преддверия, които са с нисък вход, за да може всеки човек, който влиза, да се поклони на владетелите. Интересното в тази гробница е, че в кръглата погребална камера компасите „полудяват“ заради магнитните полета. Ние опитахме да си послужим с електронен, от телефон, но не се получи. Ако отидете, може да си вземете истински компас и да проверите този мит.

Най-интересният предмет, който е намерен в гробницата, е бронзовата скулптура на глиган в реални размери. Днес в България има само отливки на оригинала. Той се намира в Археологическия музей, защото когато статуята е намерена, село Мезек е било на турска територия.

Следващото място, за което ще ви разкажа, е крепостта Мезек. Тя се намира непосредствено над селото и е била много важна, защото заема стратегическо място – намира се нависоко и е на границата. Тя е много запазена и до нея има съоръжение, за което се предполага, че ако се разкопае, може да се намери истинското старо селце.

Ако обичате туризма или просто искате да видите една красива гледка отвисоко, може да се разходите пеша или да отидете с автомобил до връх Шейновец. От него се вижда голяма част от България и не само – можете да видите и гръцка земя, и турска дори. До върха има екопътека, дълга 7км. По този път се изкачва и се слиза за около 6 часа пеша.

Цветина Данчева 6а

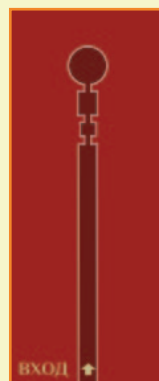
Това лято ви предлагам да посетите Сицилия, Италия. Това е една от любимите ми дестинации, които

съм посещавала със семейството си. Времето, храната и околностите са прекрасни. Има възможност да се посети красивият център на Катания или световноизвестният вулкан Етна. Повечето хотели по крайбрежието имат гледка към спокойните вълни на морето. Пекарните и ресторантите работят до късно, а посетители не липсват. Може да опитате един от десетките вкусове сладолед, предлагани в кафенетата, докато се наслаждавате на вечерните представления, изнасяни в центъра на град Летојани. За разлика от оживените вечери, сутрините са спокойни. Може да се насладите на приятна закуска на фона на морските вълни.

След всички приятни моменти в Сицилия, любимото мое приключение остава посещението на вулкана Етна. Беше вълнуващо и се сдобих с много нови сувенири за своята колекция. Не забравяйте да добавите Сицилия към списъка си с мечтани дестинации това лято!

Александра Симеонова 6б

ПРИСТРАСТИЯ

На какво ни учи училището?!

Предстои ми да навърша 18 години Наскоро се замислих... Наред със забавленията идват толкова много отговорности и задължения, аз трябва да бъда смела, самостоятелна и рационална, но не знам колко съм готова на това. Всеки около мен ми казва да не се притеснявам толкова, че ще се науча, просто ми трябва малко време да опозная света и това ще стане толкова бързо, че няма и да го усетя. Хубаво! Но къде тогава са тези 18 години, които прекарах в обучение?!

В училище ние изучаваме най-различни науки, които трябва да ни дадат светски знания, да обогатят общата ни култура, да ни карат да разсъждаваме и да стимулират любопитството ни. Да, но не се случва точно така. Годици наред на учениците им се дава го-това суха информация, която трябва да запомнят наизуст, а след това се очаква от тях да мислят и да разсъждават. Не става! По-лошото е, че и в университета е същото. Казват ти кое какво е, но защо е така – върви се чуди! Как се очаква тогава да сме готови за живота, веднага щом завършим училище?! Не се очаква. Е, тогава защо ходим на училище?! Тъжно е как учителите го осъзнават и се опитват да ни помогнат сами да стигнем до заключения и изводи, а не да ни карат просто да запомним нещо. За съжаление, ние вече сме свикнали по другия начин. Няма да забравя как в пети клас ме изпитваха – „Разкажи ми втората точка от предния урок!“. После ми се скара, задето вместо три четвърти, съм била казала 75%. Нормално е сега да изпитвам трудности при разсъжда-

ване... Въведоха ни нов предмет – гражданско образование. Пет часа поред говорим за избори - как не се сетиха в учебника да ни обяснят как се попълват изборните листа?! А онзи ден със съученици си говорихме как помним нещо, докато не направим тест или изпитване. Веднага след това го забравяме. Ето, вчера рецитирах стихотворение, днес съм го забравила половината. Мозъкът ми просто изхвърля ненужната стара информация. „Зубъри!“- вика ни господинът по история. Ами да, зубъри сме и се гордеем! Ако трябваше да помним трайно всяко нещо, което учим, отдавна главите ни щяха да са експлодирали! И не намирам смисъл да помня неща, които не са важни за живота ми, защото повечето неща, които съм научила в училище, са ми напълно безполезни. Насън мога да изброя хомоложния ред на алканите, но нямам идея как да платя сметката за тока!... Някои казват, че запомнянето на информацията развива мисленето, а не самата информация. Така ни казваха и като взехме квадратното

уравнение в осми клас. „Това къде ще ни трябва?“ – питахме учителя. „Никъде, но ще ви размърда сивото вещество.“- отговаряше той. Три години по-късно, казвам, че размърда само нервите ми. Нищо повече! Но всъщност на някои го размърда. Да се чудят откъде да препишат... Но може би има нещо хубаво, все пак училището не определя живота ни. Дори и да не научиш нещо, то не е фатално. Защото няма да ти трябва в живота. Колко шестици съм получавала, за които съм забравила изобщо, колко безсмислени са били притесненията ми относно тестове, как съм се тормозила за нищо. Животът не го интересува с какъв успех си завършил, а какъв човек си. Не бойте се, всички ще завършим някакси, всички ще поемем по някакъв път, ще се научим да бъдем отговорни, без значение дали го искаме, или дали сме готови! Истински важните неща ги научаваме, когато се случат – когато ги изпитае и ги усетим!

Зина Махмудова 11б

Лято е и пак ще сме модерни

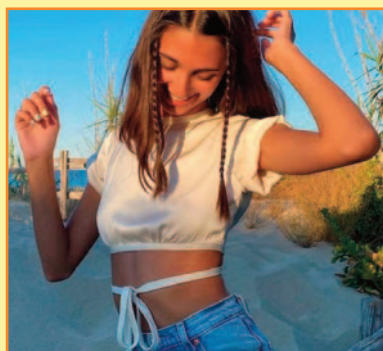
Искате да сте в крак с модата и да сте модерни?Ето това са модните тенденции за лято 2021 година, с тях ще имате самочувствието, че сте красиви и актуални това лято

За момичетата

Гащеризон

Това е дреха, без която не можете това лято. Освен че е красив и практичен, може да се съчетае с много неща и да имате интересен тоалет всеки ден - съчетава се например кроп топ, oversize тениска, потник, може да завържете риза или яке на кръста.

Кроп топ

Една от най-нашумелите тенденции от миналото лято, сега е отново на мода. Кроп топът е многофункционална дреха, отива си с всичко и няма нужда да си слаб,за да го облечеш, стига да го съчетаеш правилно и да си смела в избора си.

Рокля тип риза

Супер удобно и за всеки повод, най-важното при този тоалет е да подберете правилните аксесоари,

ако роклята е по-семпла, е възможно да заложите на по-ексцентрични и нетрадиционни обувки, чанта, бижута и шапка. Ако е с повече цветове и мотиви, изберете нещо едноцветно в по-светъл цвят и по-неутрално.

Червеният цвят

Червеният цвят е много предпочитан заради стила, който носи със себе си. Модните дизайнери препоръчват червени изчистени дрехи, без никакви мотиви, дори ако се осмелите, може да се облечете от глава до пети в този цвят, няма да сбъркате.

Рокли в свежи цветове

По-шарените рокли винаги са били добър избор за лятото - красиви, ефирни, тази година отново не прави изключение.

За момчетата

Стил сафари

Характеризира се с естествени тъ-

Днес всички хора общуват по различен начин и на различен език. Някои поддържат връзка от разстояние, други живеят заедно или пък близо и следователно контактуват по-лесно. Докато разговаряме с някого, ние използваме разнообразие от думи. Една от всички възможни думи обаче може да означава много за конкретен човек, тя може да му е любима. Вероятно повечето хора имат такава. Моята любима дума например е **приятели**. Приятелите са много ценни за нас. Те ни разсмиват, забавляват, помагат ни в нужда, подготвят изненади за рождените ни дни, винаги ни подкрепят, уважават и обичат! Затова, когато произнеса, напиша или чуя тази дума, се сещам за тях. Сещам се за лицата им, за техните отличителни черти, за всичко, което харесват и най-важното – спомням си нашите споделени моменти, всичко онова, което сме изживели заедно. Ето защо твърдя, че моята любима дума е „приятели“!

Марина Петкова 6а

Моята любима дума е **семейство**. Любима ми е, защото в едно семейство хората се обичат, уважават, подкрепят и какво ли още не. Семейство ни учи на много неща – сочи ни доброто, възпитава ни в уважение, дава ни най-важните житейски уроци. Семейството за мен са най-близките ми хора. Те са постоянно до мен и винаги ще бъдат. Семейството ни дарява с подкрепа. Когато изпаднем в беда, затруднение или претърпим неуспех, единствените хора, които ще са до нас и няма да ни оставят, са хората от нашето семейство. На тях можем да споделим за проблемите си, можем да им имаме доверие и да се радваме на помощта им. Дори и понякога да ни се карат, то е, за да видим греш-

ките си и да станем достойни хора. Родителите ни ни учат на много неща, давайки ни добър пример. Още от малки ние подражаваме на родителите си. Възприемаме техните добродетели. Когато възрастите попитат детето какво ще стане, като порасне, малките момченца искат да бъдат като тати, а момиченцата – като мама. Семейството е онзи мотиватор, който не спира да насърчава и подтиква децата в правилната посока. И така неусетно, докато пораснем и вече сме направили своя избор. Обичам споделените моменти с любимите ми хора. Това са мигове на искрени взаимоотношения. Те са незаменими! Чудесно е да вечеряме всички заедно и да разговаряме за изминалия ден. Любими са ми неделните разходки, семейните почивки и екскурзии. Но от всичко най-обичам празниците. Тогава помагам на мама и научавам онези, на пръв поглед, дребни неща, а всъщност точно те са част от семейните традиции. Тези най-мили моменти ми носят истинско щастие и изпълват сърцето ми с радост.

Отблагодарявам се за обичта с обич, дарявам членовете на моето семейство с усмивка и подкрепа. Вярвам безусловно във всеки един от тях. Харесва ми, че измежду всички аз съм най-малка. Така мога да черпя от ценния опит край себе си. Семейството на един човек е най-ценното, което той може да има. Когато чуя думата, се сещам за топлина, уют, любов, подкрепа. Да сме част от едно семейство, не е нещо малко, това е цяла вселена, една уникална възможност да бъдем обичани, обгрижвани и ценени. Моето семейство е целият ми свят!

Яна Янева 6б

Моят велик ден

Преди около две години започнах да свиря на китара и да ходя на уроци. Този момент промени живота ми. Определям го като моят велик ден! Репетирах все нови и нови музикални пиеси, които после представях на концерти. Моят учител беше добър с мен. Той обаче се премести в Германия и се наложи да се обучаваме с друг. Когато не можех да ходя присъствено, решихме да провеждаме часовете онлайн, при това и моят

последен концерт се проведе по този начин. Сега изучаваме нова музикална пиеса, която много харесвам! Музиката ме радва и ме прави още по-добър. Мечтата ми е да стана професионален китарист и да надмина очакванията си! Пожелавам на всички да открият своето любимо занимание, което да ги направи истински щастливи!

Мартин Иванов 6б клас

кани, функционална кройка, много джобове и копчета, елементи, присъщи на военния стил, както и лека небрежност - навити ръкави, намачкана материя

Нюанси на зеленото

Армейските нюанси - от тъмно маслено зелено до таки са пред-

ставени в много колекции известни марки мъжки дрехи. Това е един от водещите цветове 2021 година.

Athleisure стил

Найлон, лек памук и гортекс са материите, които се използват в този ежедневен стил на обличане. Тези дрехи са супер удобни, съчетават се с всичко и изглеждат винаги страхотно.

Ана-Мария Христова 9б

Забавно

Тест

Познай себе си

1. Отивате в гората. Кой ходи до вас?
2. По време на вашето ходене през гората попадате на животно. Какъв вид животно е това?
3. Какъв вид взаимодействие възниква между вас и животното?
4. Навлизате дълбоко в гората. След известно време попадате на открито и пред вас се появява къщата на мечтите ви. Опишете нейния размер.
5. Вашата къща е на открито или около нея има ограда?
6. Влизате в къщата, в трапезарията и там виждате маса за хранене. Опишете какво виждате на нея и около нея.
7. Излизате от къщата през задния вход. В тревата забелязвате чиния. От какъв материал е направена тази чиния (стъклена, хартиена, глинена ...)
8. Какво правите с чинията?

Вижте какво значат отговорите, които сте дали

1. Личността, с която отивате, е най-важният човек в живота ви.
2. Размерът на животното представлява възприятието за размера на вашите проблеми.
3. Начинът, по който направихте взаимодействието с животното, представлява начина, по който се справяте с проблеми (пасивно, агресивно, креативно ...).
4. Големината на къщата на мечтите представлява размера на амбициите за решаване на проблемите.
5. Къща без ограда показва отворена личност. Хората са добре дошли по всяко време. Наличието на оградата показва затворена личност.
6. Ако отговорът не включва храна, хора или цветя, тогава по принцип сте нещастни.
7. Издръжливостта на материала, от който е направена чинията, представлява издръжливостта на вашата връзка с личността на въпрос номер 1.
8. Вашето отношение към чинията представлява отношението към личността от въпрос номер 1.

Людмила Венциславова 10б

Смах в класната стая

Учителят се чуди кого да изпита. Разглежда дневника:
Учителят: ...я да видим 21 номер!
21 номер: - Ох, айде да не ме изпитвате днеска!
Учителят: Защо? Нали затова сме на училище. Да се изпитваме. Кажи ми една причина да не те изпитам.
От задния чин се изстрелва отговор: Ретрограден Меркурий!

- Дай ми дефиниция на „патриот“?
Кой човек е патриот? Хайде, по литература колко такива сте изучавали! – учителката пита ученик.
- Е, то аз не съм изучавал...

Изпитват ученик.
- Хайде, чети!
- Не знам къде сме.
- Град Плевен, СУ „Иван Вазов“...

Изкарват ученичка на дъската по математика. Господинът диктува задача.
- Имаш квадрат. Страната му е 2 см.
- Коя страна? – пита тя.
- Я си сядай на право!

В началото на часа.

- Има ли остъсстващи? – оглежда се госпожата.
Някой се обажда: Желанието ми за живот...

По време на дистанционно обучение. Вдигат ученик да чете домашното:
- Ох, ама аз това второто на първо упражнение го нямам.
- Ние сме на трето от четвърто упражнение!

Тълкуват текст. Някой говори. Господинът го вдига:
- Говориш ли?! Ако искаш, кажи ти мнението си по темата.
- Ми не искам.
- То не е каквото искаш...

Зина Махмудова 11б

Къде е грешката?

ПРОПУСКВАТЕЛЕН РЕЖИМ
МАКСИМАЛНО ДОПУСТИМ
БРОЙ КЛИЕНТИ: 3 (ТРИ)
МОЛИМ ВСИЧКИ КЛИЕНТИ
ДА ВЛИЗАТ ПО ЕДИН,
ДА СПАЗВАТ
ДИСТАНЦИЯ ОТ 2 МЕТРА
И ДА СЕ ИЗЧАКВАТ.

Овен - Вътрешна сила, внезапна енергия, самоувереност
Идеалното време за Овните да се сблизят с познатите си главно благодарение на Венера в лъвска позиция, която ще им даде много увереност. Не се страхувайте да се свържете с някого, когото току-що сте срещнали.

Телец - Силни и инатливи, но практични и решителни
Телците ще бъдат най-засегнати от Юпитер в позицията на Риби, благодарение на което ще се почувстват възхитени от себе си и ще спрете да се тревожите за неща, над които нямате контрол. Ще ви завладее хармонията, а и другите ще усетят това. Освен това ще можете да прехвърлите хармонията и върху тях.

Близнаци - Общителен и вежлив характер с чувство за хумор и креативност

През този период Юпитер ще има най-значително влияние върху Близнаците. Освен творчество ще ви донесе щастие и съдбоносни събития.

Рак - Емоционален, но отзивчив характер, раздразнителен и сдържан

Ще имате много енергия и може да прекалите с адреналина. Рациите ще бъдат неспокойни, а желанието за информация също ще бъде необичайно силно. Меркурий ще ви тласне напред и няма да спирате, докато не задоволите желанията си. Внимавайте обаче да не бъдете обхванати от твърде голямо нетърпение.

Лъв - Смели, самоуверени, отстояващи и отворени са предста-

вителите на зодия Лъв

Този месец за Лъвовете ще бъде в хармония и топлина, която влиянието на Венера ще ви даде. Ще се възползвате от способността си да установявате нови взаимоотношения, така че да се срещате с интересни хора.

Дева - Внимателни, грижливи, но интелигентни и точни са представителите на зодията
За Девите няма да е лесно да се запознаят с нови хора. Венера ще бъде причината да сте склонни да подценявате околните и да ги осъждате без причина и по този начин най-вероятно ще бъдете арогантни. Ако обаче съдите за книга по корицата ѝ, може да загубите хора, които биха могли да променят живота ви в бъдеще.

Везни - Справедливост, симпатия, хармония и интелект
Всичко ще бъде спокойно, ще върви гладко и ще се чувствате така, сякаш сте разбрали всичко добре. Влиянието на Луната ще умножи вашите емоции. Ще можете обаче да контролирате изцяло всички ситуации и да намерите абсолютния баланс във всяка ситуация.

Скорпион - Наблюдателни бойци, предвидливи и съпричастни към другите

Ще има много промени за Скорпионите. Благодарение на Уран ще сте склонни да изследвате неизследваното и да експериментирате. Тъй като това ще ви помогне в много аспекти на живота, вие ще се придържате към това мислене дори в бъдеще.

Стрелец

Ще бъдете много систематични

както в работата, така и в личния си живот. В резултат може да откриете, че успехът не е толкова далеч, колкото може да изглежда на пръв поглед, и усилията ви ще се умножат.

Козирог - Консервативните знаци са практични, предпазливи, постоянни и сериозни

Вероятно ще искате да инвестирате в саморазвитие този месец. Независимо дали става въпрос за ръчни дейности или за придобиване на знания, това ще ви даде вътрешен мир и удовлетворение.

Водолей - Емоционални и романтични с желание за експерименти
Водолеите ще бъдат в отлична форма, въпреки че може би не мислят така. Марс ще ви даде енергията си и няма да има какво да направите, така че не се подценявайте. За съжаление, поради влиянието на тази планета, вие също ще бъдете по-импулсивни и неспокойни от обикновено и това ще доведе до много сблъсъци с други, които няма да могат да ви издържат.

Риби - Скромен и чувствителен знак, те имат силно вътрешно възприятие и вдъхновение

Рибите ще бъдат под голямо влияние на емоциите. Те силно ще усещат и най-малката промяна и ще приемат поведението на другите много сериозно. Дори незначителен проблем често може да е достатъчен, за да ви подлуди за дни. Може да Ви помогне, ако укрепите връзката си с природата, тъй като напоследък не сте ѝ обръщали особено внимание.

Людмила Венциславова 10б

Ода за математиката

Ох, математика любезна,
как хубава си ти!
И твоите степени прекрасни
ах, те нашат край!

Тези, които не оценяват
твоята любезност,
в класната работа
се шъгат и потят!

Ох, математика любезна,
как хубава си ти!
И твоите уравнения разкошни –
като рай в детските игри.

Пропорциите велики,
с прекрасните сетения...
Ох, математика любезна,
как хубава си ти!

Средното аритметично
е много епично!
Ох, математика любезна,
как хубава си ти!

Крисиян Симеонов, 6б

Стиан Симеонов ба

Кристина Москова 6б

Топ 10

Места, които да посетим през лятото

№1

Баба Вида - „Баба Вида“, наричана и „Бабини Видини кули“, е средновековна крепост във Видин. Считана е за единствената изцяло запазена крепост в България.

№2

Перперикон - Перперек, наричан и Перперикон, е ранноисторически, античен и средновековен български каменен комплекс в Източните Родопи, състоящ се от голямо мегалитно светилище от VI-V хилядолетие пр. Хр., паметници от Античността и средновековна крепост. Тук са живели римляни, готи, ромеи и българи. Струва си да се види на живо заради богатата си история.

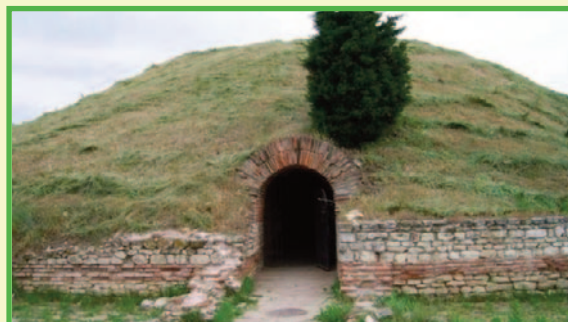
№3

Каменни гъби - Природният феномен Каменните гъби е разположен на около 1 km северно от село Бели пласт, до самия път между Хасково и Кърджали. Местните го наричат Мантаркая. Мястото е перфектно за селфита :)

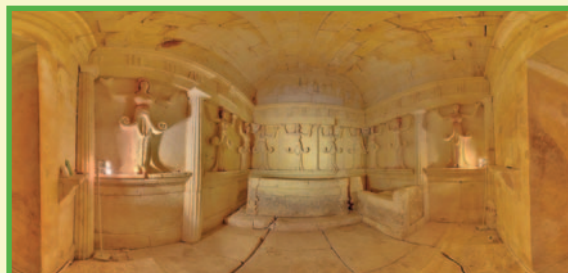
№4

Казанлъшката гробница е зидана кръглокуполна гробница, която се намира в Казанлък и е част от голям некропол, разположен в близост до древната столица на Одриското царство Севтополис. Датирана е в края на IV в. пр. Хр. – началото на III в. пр.

№5

Свещарската гробница - Тя е обект от списъка на световното културно и природно наследство на ЮНЕСКО и е сред Стоте национални туристически обекта.

№6

Седемте рилски езера е група езера с ледников произход, разположена в планината Рила. Това е най-посещаваната от туристи езерна група в България и е един от стоте национални туристически обекта. Това са единствените ледникови езера в България, но и единствените такива на Балканския полуостров, а гледката отвисоко е страхотна!

№7

Езеро Клептуза е най-големият карстов извор в България. Клептуза е защитена местност, разположена на десния бряг на Чепинската река, до планинския склон в квартал Чепино, Велинград. Едната част от водата на извора се използва за водоснабдяването на града, а другата част пълни кра-

сивото езеро, което е едно от най-предпочитаните и посещавани места за отход и почивка в курортният СПА град. В езерото се отглеждат много патици, може да покарате водно колело, а на брега му са разположени няколко ресторанта.

№8

Крепостта Калиакра е разположена на едноименния нос Калиакра, на 12 км източно от Каварна в близост до с. Българево. Брегът е много стръмен, с отвесни скали и височина от около 70 м., което е причина да са строени укрепления в древни времена.

№9

Замъкът в Равадиново - Замък в причудлив приказен стил с винарска изба, разположен сред озеленени градини с фонтани и езеро. Внимание: Място, подходящо за красиви снимки и трайни спомени!

№10

Северен плаж Синеморец - Ако някога сте искали да се озовете в някое приказно красиво райско кътче, това е северният плаж на Синеморец. Тук река Велека се влива в Черно море, като реката и морето се разделят от плажна ивица. Уникално е съчетанието на река, море, гора и плаж! Тук дори и любителите на планината ще си прекарат невероятно!

BONUS: Теснолинейката Септември-Добриница –

единствената такава в страната. Линията е с обща дължина 124,7 км. Тя свързва Горнотракийската низина, Родопите, Рила и Пирин. По пътя си минава през живописното дефиле на Чепинска река, пресича Чепинското корито и се устремява към Аврамовата седловина, която разделя Рила и Родопите.

Людмила Венциславова 106

Редакционен екип

Християна Тасева, Синтия Чалъкова, Илейн Иванова, Виктория Енева, Илияна Алексиева, Зина Махмудова, Людмила Венциславова, Божидара Павлова, Албена Методиева, Ана-Мария Христова
Предпечат – Йончо Йончев
Редактори – Радинка Иванова, Кристина Младенова
гр. Плевен ул. "Иван Вазов" № 46, тел.: 064/822 280
el_vestnik@abv.bg; suivanvazov.com

Броят е редакционно приключен на 23.07.2021г.

Издава: ЛАБЕЛ ООД - гр.Плевен
Предпечат: label.bg
Печат: label.bg

Хартия: www.ema-bg.com

Тираж: 1000